

Ara convido a que penseu en una audició qualsevol de les que hem fet aquest any passat a Sta. Eulàlia. De segur que us crida l'atenció els peus poc destres de la gran majoria dels balladors, o bé els seus braços, de manifest cansament. I després d'aquesta primera apreciació afirmeu, sense cap por d'equivocar-vos, que si el poeta ens hagués vist ballar de segur que mai hauria dit que és la sardana la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan; i que segurament tampoc el pianista hauria reaccionat amb aquelles paraules d'elogi amb què va reaccionar.

Cadascú que pensi el que lliurament vulgui, però hi ha una cosa certa: a mida que fem sardanes cada vegada ens acostem una mica més a aquesta Sardana ideal i, potser encara més important, quan hi ha sardanes la gent es troba, parla, creix l'amistat i fa que un altre poeta pugui dir:

«Un a un ens cerquem tots els germans;
els dels cims, els del mar i els de la plana.
És la Sardana que ens uneix i ens fa forts i ens fa constants
en la gesta sens fi que el cor demana.»

Perquè tot això sigui veritat, també aquest any farem cursets i perfeccionarem la nostra manera de ballar. I farem audicions, i eixemplarem la nostra amistat.

La Comissió

Humor, per Bonet

